

Ciril
Zlobec

SMER VRNITVE Je moj korak dovolj možat
in moje noge še nedolžno bose,
še otroško krvaveče,
da v puščavo, ki potujem čeznjo,
če že ne poti vsaj svojo sled
začrtal bom za smer prestrašene vrnitve
od nikoder?

**POTUHNJENI
PROMETEJI** Vse do včeraj, zdi se, je še bil,
a danes ni več ognja,
ki bi drzno kradli ga bogovom,
ne ljudi,
ki z njim premagovali bi temó in
zimo:
prometejskega upora ne poznamo več,
poznamo pa vso kazen zanj:
v izpraznjenem prostoru
med bogovi in človekom
je ostala le še prometejska muka:
vsak na svojo skalo usode
smo priklenjeni za jastreba,
ki trga nam in golta drob,

ker (skrivoma, potuhnjeno)
 še zmerom sanjamo
 vsak svoj nesmrtni prometejski upor.

NE PRIMERJAJ Ko vsa si od ljubezni:
 ko jo misliš,
 ko jo kličeš,
 ko se ji nasmahaš,
 ko jo zapeljuješ,
 ko jo piješ, ješ, vdihuješ,
 ko jo govoriš,
 ko jo jokaš,
 ko ti hoče biti strup v drobovju,
 ko za njo capljaš utrujena,
 neuslišana,
 ko jo preklinjaš,
 ko ti je nenadna rana,
 ko ti je obliž na rani,
 ne primerjaj istega z enakim,
 dneva z dnevom ne primerjaj,
 ne primerjaj ga z nočjo,
 nikoli mene s tabo,
 nikoli sebe z mano:
 ljubezni z najino ljubeznijo
 nikoli ne primerjaj.

Ne primerjaj. Ne primerjaj . . .

PROKRUST Samo navidez mračni burkež,
 ki zašel je v svetli čas bogov
 in vanj, mogočni kontrapunkt
 junakom meča in zvijač,
 postavil svojo strašno posteljo —
 Prokrust, nesmrtni modrec,
 v ta naš čas z nezazolzenimi očmi
 si gledal, videl
 in nas prepoznal:
 v tvojo posteljo zdaj sami legamo,
 v njej trgamo in lomimo si ude, ker —

preveč ni manj pogubno
kot premalo.

Zdaj vsi smo urezani po lastni meri,
toda le zakaj, za vraga,
kar naprej še stokamo in krvavimo?

ZDAJ JE TU Moralo je vdreti od nekod.
Skozi strop?
Skozi steno?
Skozi slabo zatesnjena okna?
Skrito v jutru, ki ga skozi
vsak dan vdihne vase, utrujena,
ta soba?
Skozi vrata, ki že malodušno,
skoraj malomarno zapisujejo,
ki sproti že morda pozabljajo
vse naše odhode,
naša vračanja
in niso več nepodkupljiv mejnik
za svet na tej in oni strani?

Moralo je vdreti od nekod,
ker zdaj je tu,
vse bolj med nami,
ker nam je vse bolj tesno,
ker nam že zmanjkuje zraka,
ker drug k drugemu ne moremo,
ker drug drugega že več ne vidimo,
ker: . . .

se sploh poznamo še med sabo?

KRATEK ČAS KENTAVROV Kratek bil je naš trenutek
neobzrdanih kentavrov:
neizmeren prostor brez obzorij
vseokrog,
neubranljiv izziv
za daljen in visok pogled,
za neutrudljivost hitrih nog,
za nezgrešljivi lok.

Zdaj vse manj smo scela,
 zmerom bolj razpolovljêni:
 živalska polovica nas ne more več nositi
 utrujena,
 človeška še z višavami se spogleduje,
 zbegana
 brez lastnih trdnih tal pod sabo.

Prej neizmerni prostor brez obzorij
 vseokrog,
 zdaj tesen, ograjeni krog,
 samo trenutek smo bili kentavri,
 zdaj samo še lačna konjska staja,
 otrpla od strahu —

zmerom, ko napoči čas,
 se od nekod priplazijo volkovi.

RESBESEDA Koliko besed

za sleherno besedo,
 1. koliko besed najplodnejše prsti,
 vrhnjega in najglobljih slojev zémlje,
 koliko besed dežja v to prst,
 besed svetlobe, zraka,
 koliko besed iskanj zvezanih oči
 in bosih nog na utrudljivi poti,
 koliko besed približevanj od vsepovsod,
 dobrikanja, ko jo zaslutim,
 želje po dotiku,
 ko pred njo obstanem
 kot pred ženo,
 ki me je čakala,
 ko sem jo iskal,
 edino med besedami,
 ki je res moja,
 moja
 resbeseda.

Moj goli človeški glas?

2. Kje je moj glas?

Pa saj ga še zmerom,
tudi tale hip,
kot ptica pesem
pred izbruhom jutra
v grlu čutim —
ta svoj glas,
svoj goli človeški glas:
toplota, ki mu je življenje
in ji on življenje daje,
vsa še zmerom ni se ohladila,
iz polnočnega studenca
mrtvi mesečini
še odseva opóldanska svetloba,
ki je že bila beseda,
v molku, ki ni smrt,
od stene k steni grla
strune še so, kot nekoč, napete,
z upanjem v besedo
čakajo, da se jih dih dotakne
ali pa raztrga
krik.

Vso te imam, beseda,
pa ne morem krikniti.

3. Na grlu že.

Na tem tenkem,
na ranljivem,
umrljivem grlu
zmerom trši,
a neotipljiv,
neodstranljiv,
neviden voz,el,
v svoji edini strasti biti voz,el
zmerom bolj sosreden,
zmerom bolj dokončen,
za vsak dih,
za moj poslednji krik

za zmerom nepredušen
vozel,
zanka.

Visliška.

(Jeseni 1983)

OPOLDANSKI Vse živo: trave, žita
PASTEL in drevesa,
zrak in kratke sence,
zmerom bolj veneče sence
trepetaje od strahu,
da niso že morda netivo
za požar poletja,
v upanju poslušajo
škržatjo pesem,
ki jutranjo roso
nepretrgoma prši
na že razgreto tvalo
opoldneva.